

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobců: a) Ing. David Jánošík, insolvenční správce společnosti SLOT Group,
a. s.
sídlem Gočárova 1105/36, 500 02 Hradec Králové

b) SLOT Group, a. s.
sídlem Jáchymovská 142, 360 04 Karlovy Vary
zastoupen Ing. Davidem Jánošíkem, insolvenčním správcem
sídlem Gočárova 1105/36, 500 02 Hradec Králové

c) CEC Praha a. s.
sídlem Pobřežní 18/16, 186 00 Praha 8 - Karlín

proti
žalovanému: Celní úřad pro Moravskoslezský kraj
sídlem Náměstí Svatopluka Čecha 547/8, 702 00 Ostrava – Moravská
Ostrava a Přívoz

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2020, sp. zn. 48537-18/2020-570000-61

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobci se podanou žalobou ze dne 14. 5. 2020 domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým ředitel žalovaného zamítl námitky žalobců a) a b) proti Opatření o zadržení věci učiněné žalovaným dne 15. 2. 2020 (dále jen „Opatření“) v provozovně žalobce b) označené jako „STAR ARENA MĚŠEC“ v Havířově (dále jen „Provozovna“) podle § 121 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „ZHH“). Žalovaný zadržel zejména technická zařízení a finanční hotovost nacházející se v Provozovně, které sloužily či souvisely s provozováním hazardní hry na základě příslušného povolení uděleného žalobci b) (dále také jen „Věci“).
2. Žalobce a) zdůraznil, že je insolvenčním správcem dlužníka – žalobce b) na základě usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 8. 2019, č. j. KSPL 66 INS 14382/2019-A-14, jímž byl zjištěn úpadek žalobce b). Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2019, č. j. KSPL 66 INS 14382/2019-B-31 byl na žalobce b) prohlášen konkurs. Žalobce a) se tak ve smyslu zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona (dále jen „INSZ“) stal osobou oprávněnou nakládat s majetkovou podstatou žalobce b), a to včetně závodu žalobce b).
3. Žalobce b) je obchodní společností, která byla provozovatelem hazardních her na základě ZHH. Jelikož se všechna opatření uložená celními úřady v rámci kontrol nad dodržováním ZHH týkala věci, které byly součástí majetkové podstaty žalobce b) jako insolvenčního dlužníka, je žalobce b) zastupován žalobcem a), kterému žalobce b) také z procesní opatrnosti udělil plnou moc.
4. Žalobce c) je obchodní společností, která je provozovatelem hazardních her na základě ZHH. Na základě Smlouvy o prodeji závodu z majetkové podstaty uzavřené dne 20. 2. 2020 mezi žalobcem a) jako prodávajícím a žalobcem c) jako kupujícím, převedl žalobce a) vlastnické právo k závodu žalobce b) na žalobce c). Závod zahrnuje veškerou podnikatelskou činnost žalobce b). Smlouva nabyla účinnosti dne 1. 4. 2020 poté, co byla uložena do sbírky listin vedené Městským soudem v Praze, oddíl B, vložka 5407 a do sbírky listin vedené Krajským soudem v Plzni, oddíl B, vložka 1208. Jelikož na žalobce c) přešlo k 1. 4. 2020 vlastnické právo k majetku žalobce b), je oprávněn požadovat po třetích stranách plnění pohledávek a nároků žalobce b) coby nabyvatel závodu. Součástí převáděného závodu ve smyslu čl. 2.1 základě Smlouvy o prodeji závodu z majetkové podstaty byly též veškeré movité věci, včetně věcí zadržených žalovaným v rámci kontroly v Provozovně. Jednou z povinností žalobce a) plynoucí z uzavřené smlouvy je předat žalobci c) všechny movité věci, které jsou součástí závodu.

5. Žalovaný odůvodnil Opatření tím, že nabyt důvodné podezření, že provozovaná technická herní zařízení jsou provozována v rozporu se ZHH, když k porušení ZHH má docházet tím, že kontrolovaná osoba provozuje hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení dle příslušných ustanovení ZHH. Námitky proti Opatření byly ředitelem žalovaného zamítnuty s odůvodněním, že kontrolovanou osobou předložené znění rozhodnutí o změně provozovatele, tedy rozhodnutí Ministerstva financí ČR ze dne 25. 9. 2015, č. j. MF-3884/2015/34-4 (dále jen „rozhodnutí o změně“) obsahuje nesrovnalosti oproti listině označené shodně, kterou má mít Ministerstvo financí ČR v příslušných spisech. Tato zjištění měla na straně žalovaného vyvolat *důvodné podezření, že v souvislosti s provozováním technických zařízení dochází k porušování zákona.*
6. Žalobci odmítají, že by byl odůvodněn závěr o existenci důvodného podezření, že v Provozovně žalobce b) docházelo k porušování ZHH, tedy k provozování hry, které by nesvědčilo povolení dle ZHH. Žalovanému bylo již v rámci kontroly sděleno a doloženo, že předmětná technická zařízení byla provozována na základě řádného povolení; pracovníkům žalovaného bylo již v rámci předmětné kontroly v Provozovně předloženo rozhodnutí o povolení s doložkou právní moci dne 26. 9. 2015. Z tohoto rozhodnutí jasně vyplývá, že Ministerstvo financí ČR vydalo

předmětné rozhodnutí v souvislosti s prodejem závodu společnosti MASOX a. s. a nabytím tohoto závodu žalobce b) s účinností od 1. 10. 2015, a to mj. na základě těchto povolení k provozování sázkové hry :

- rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 6. 9. 2013, č. j. MF-84415/A/2013/34, týkající se centrálního loterního systému s označením „IVT SYNOT“
- rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 1. 10. 2013, č. j. MF-96553/A/2013/34, týkající se centrálního loterního systému s označením „APOLLO GAMES VLT“
- rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22. 10. 2013, č. j. MF-105176/A/2013/34, týkající se centrálního loterního systému s označením „MULTI LOTTO“
- rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 4. 11. 2013, č. j. MF-107736/A/2013/34, týkající se centrálního loterního systému s označením „KAJOT VLT“

(dále všechna rozhodnutí společně jen „rozhodnutí o povolení“)

7. Přitom z rozhodnutí o změně jednoznačně vyplývá, že se namísto dosavadního provozovatele MASOX a. s. stává provozovatelem sázkové hry povolené mimo jiné na základě a v rozsahu rozhodnutí o povolení společnost SLOT Group, a. s., tedy žalobce b). Ministerstvo výslovně konstatovalo, že ostatní podmínky povolení sázkové hry obsažené v rozhodnutí o povolení zůstávají nadále v platnosti. Účinnosti nabylo rozhodnutí o změně zveřejněním údaje o uložení dokladu o koupi závodu do sbírky listin. Žalobce dále zdůraznil, že rozhodnutí o změně, které bylo prokazatelně vydáno a které bylo správními orgány až do dne konání kontroly (tj. po dobu více jak 4 let) plně respektováno, je platné a účinné správní rozhodnutí, o kterém platí presumpce správnosti, tudíž je ve smyslu § 73 odst. 2 správního řádu závazné nejen pro účastníky, ale pro všechny správní orgány, včetně žalovaného. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nezpochybňuje, že ministerstvo vydalo rozhodnutí o změně, a to na základě společné žádosti společnosti MASOX a. s. a žalobce b), která se vztahovala ke všem sázkovým hrám. Žalovaný také nezpochybňuje, že rozhodnutí o změně bylo vyjádřením ustálené praxe ministerstva. Žalovaný totiž své důvodné podezření o domnělém porušování zákona, pro které odňal a

Shodu s prvopisem potvrzuje

stále zadržuje Věci, založil výhradně na zjištění, že ve spisech ministerstva se mělo objevit jiné znění rozhodnutí o změně, než jakým disponují žalobci, když navíc uvedená nesrovnalost má být pouze ve výčtu jednotlivých rozhodnutí ministerstva o povolení. Žalobci si nedokáží vysvětlit, proč by mělo být v evidenci ministerstva založeno jiné znění předmětného rozhodnutí a pokud tomu tak je, nelze to jakkoli přičítat žalobci. Rozhodnutí ministerstva o změně svědčí o tom, že se na straně žalovaného nemohlo jednat o *důvodné* podezření. Žalobci také připomněli, že Ministerstvo financí společně žádosti společnosti MASOX a. s. a žalobce b) v plném rozsahu vyhovělo.

8. V projednávaných věcech nebyly podle žalobců naplněny zákonné předpoklady pro opatření ve smyslu § 121 ZHH a odnětí a zdržování zboží je nezákonné.
9. Žalobci dále argumentují tím, že v projednávaných věcech nelze opomenout, že v době přijetí Opatření byl žalobce b) (a stále je) v úpadku a na jeho majetek byl prohlášen konkurs. Z § 170 písm. d) INSZ přitom vyplývá, že v insolvenčním řízení se neuspokojují žádným ze způsobů řešení úpadku mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka. V té souvislosti odkázali žalobci na rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 29. 9. 2016, č. j. 11 VSOL 228/2015-36, podle kterého propadnutí majetku či věci mají nepochybně charakter pohledávky, na kterou se vztahuje § 170 písm. d) INSZ. Jestliže podle § 121 odst. 4 ZHH trvá zadržení věcí do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jejím propadnutí nebo zabrání, nemůže být ve smyslu uvedeného účel, pro který žalovaný věci zadržuje, naplněn.
10. Žalovaný navrhl žaloby zamítnout. Uvedl, že listinné i elektronické verze spisu vytvořil pouze na žádost krajského soudu. K žalobním bodům nejprve zdůraznil, že kontroly provozoven žalobce

b) byly realizovány v rámci celorepublikové kontrolní akce vyhlášení odborem 33 Generálního ředitelství pod názvem „BUJÓN“. Přílohou pokynu k provedení kontrolní akce byl vytvořen postup při uvedené kontrolní akci, kde bylo mj. uvedeno, že „*K převedení povolení k provozování loterie společnosti SLOT a MASOX společně požádali a bylo rozhodnuto o převedení povolení. Tato žádost a následné povolení se ovšem netýkala rozhodnutí s písmenem „A“ v čísle jednacím. Podle současných informací MF nedisponuje povoleními k převodu povolení k provozování loterií. Společnost SLOT byla v rámci vedené kontroly vyzvána k doložení veškerých dokumentů opravňujících tuto společnost provozovat hazardní hry. Povolení k převodu povolení k provozování však nedoložila. Na základě již probíhající kontroly byly vyžádány veškeré dokumenty spol. SLOT k provozování loterií a jiných podobných her. Nebylo doloženo rozhodnutí o převedení povolení k provozování na jinou osobu.*“ Z uvedeného důvodu před zahájením kontrolní akce a ani po zadržení technických zařízení odd. 61 Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj nevyzvalo společnost SLOT Group, a. s. k předložení originálů změnových rozhodnutí Ministerstva financí č. j. MF-3884/2015/34-4 a č. j. MF-3884/2015/34-5 (dále také jen „změnová rozhodnutí“), kdy mělo za to, že změnová rozhodnutí ministerstva neobsahují v textu rozhodnutí č. j. MF-105176/A/2013/34, č. j. MF-107736/A/2013/34, č. j. MF-96553/A/2013/34 a č. j. MF-84415/A/2013-34. Při vlastní kontrole byly povinnou osobou předloženy kopie změnových rozhodnutí Ministerstva financí č. j. MF-3884/2015/34-4 a č. j. MF-3884/2015/34-5. V průběhu kontrolní akce však oznámili příslušníci odborné podpory oddělení 331.1. GŘC vedoucímu kontrolní skupiny, že na základě informací Ministerstva financí ČR toto ministerstvo disponuje originály změnových rozhodnutí č. j. MF-3884/2015/34-4 a č. j. MF-3884/2015/34-5 i s originálním podpisem, ale v textu nejsou Shodu s prvopisem potvrzuje

uvedena rozhodnutí označená písmeny „A“. Při kontrole provozovny tak došlo k zadržení provozovaných herních zařízení, neboť zařízení provozoval provozovatel SLOT Group, a. s., ale povolení bylo vydáno společnosti MASOX a. s. Kontrolní skupina zcela odůvodněně pojala důvodné podezření, že předložená změnová rozhodnutí Ministerstva financí č. j. MF-3884/2015/34-4 a č. j. MF-3884/2015/34-5 neopravňují provozovatele SLOT Group, a.s. provozovat prostřednictvím loterijních terminálů hazardní hry, provozované dle rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 6. 9. 2013, č. j. MF-84415/A/2013/34, týkající se centrálního loterního systému s označením „IVT SYNOT“, rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 1. 10. 2013, č. j. MF-96553/A/2013/34, týkající se centrálního loterního systému s označením „APOLLO GAMES VLT“, rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22. 10. 2013, č. j. MF-105176/A/2013/34, týkající se centrálního loterního systému s označením „MULTI LOTTO“ a rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 4. 11. 2013, č. j. MF-107736/A/2013/34, týkající se centrálního loterního systému s označením „KAJOT VLT“.

Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Je třeba připomenout, že krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 25. 6. 2020, kterým zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející Opatření. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2021, č. j. 5 As 262/2020-53. V tomto rozsudku uvedený soud uzavřel, že:

„Nejvyšší správní soud se otázkou, zda existence dvou verzí změnových rozhodnutí zakládá důvodné podezření pro porušování zákona o hazardních hrách, poprvé zabýval v rozsudku ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 As 191/2020 – 76, z něhož ostatně vycházejí i všechna tři výše uvedená rozhodnutí týkající se stejných účastníků řízení, avšak jiných provozoven žalobkyně b). V tomto rozsudku přitom Nejvyšší správní soud zdůraznil, že důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách je takové podezření, které

správní orgán opravňuje k zahájení řízení nebo k provedení kontroly a které plyne z podkladů či poznatků, které měl v době zahájení řízení nebo provádění kontroly k dispozici. Nemusí přitom být postaveno najisto, že k porušení povinností stanovených zákonem o hazardních hrách nesporně došlo – prokázání porušení povinnosti a určení toho, kdo je za ně odpovědný, je předmětem následného řízení. Musí však existovat dostatečné vstupní indicie o protiprávním jednání, resp. míra pochybností musí být tak intenzivní, aby bylo pravděpodobné, že k porušení zákona došlo. Zdejší soud výslovně v bodech 26 a 27 rozsudku č. j. 9 As 191/2020 - 76 uvedl, že odlišnost rozhodnutí evidovaných Ministerstvem financí v systému SDSL a rozhodnutí předložených provozovatelem technických herních zařízení [žalobkyní b)] při kontrole představuje dostatečnou a konkrétní vstupní indicii pro vznik důvodného podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Po správním orgánu totiž nelze požadovat, aby prováděl složité dokazování či sbíral další podklady pro potvrzení svého podezření. Samotná existence dvou rozdílných znění změnových rozhodnutí tak mohla skýtat dostatečný skutkový základ pro důvodné podezření, že k porušení zákona o hazardních hrách došlo. V podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek č. j. 9 As 191/2020 - 76.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Ze stejných důvodů proto neobstojí závěr krajského soudu, že stěžovatel důvodné podezření v nyní projednávané věci mít nemohl. Jak bylo popsáno výše – s ohledem na povahu tohoto podezření, které nemusí být v době kontroly nezpochybnitelně podloženo rozsáhlým dokazováním, disponoval stěžovatel takovými skutečnostmi a poznatky, které toto podezření odůvodňovaly.

Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako opodstatněnou i námitku, že krajský soud neměl společně s rozhodnutím o námitkách zrušit i opatření o zadržení věci (byť z jiných důvodů, než které namítal stěžovatel). Soud může (vedle žalobou napadeného rozhodnutí) zrušit pouze rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Opatření o zadržení věci však není rozhodnutím a krajský soud tedy neměl pravomoc je zrušit. Krajský soud vůbec nezdůvodnil, proč považuje opatření o zadržení věci materiálně za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Judikatura Nejvyššího správního soudu navíc nedefinuje rozhodnutí pouze na základě materiálního znaku, kloní se k materiálně-formálnímu pojetí, přičemž právě forma odlišuje rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. a zásahy ve smyslu § 82 s. ř. s. (z poslední doby srov. například rozsudek ze dne 7. května 2020 č. j. 6 Afs 129/2019 - 55, č. 4061/2020 Sb. NSS, bod 26 a tam citovaná judikatura). Z výše citovaného § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách vyplývá, že osobě, která má věc v době zadržení u sebe, se opatření o zadržení věci oznamuje ústně, a následně se vyhotoví úřední záznam, ve kterém se uvede důvod zadržení, popis zadržených věcí a jejich množství. Kopie úředního záznamu se předá osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a jeho stejnopis se doručí též dozorované osobě. Zákon tedy na postup při zadržení věci klade jen minimální formální požadavky, jde spíše o faktický úkon učiněný při dozoru nad dodržováním zákona o hazardních hrách, nikoli o rozhodnutí. Tento závěr podporuje též důvodová zpráva k zákonu o hazardních hrách (sněmovní tisk č. 578/0, 7. volební období, www.psp.cz), v níž se uvádí, že „z důvodu zamezení nadměrného administrativního zatížení dozorujících orgánů a potencionálního snížení jejich operativní schopnosti při boji s nelegálním provozováním hazardních her byla zvolena úprava, kdy nebude třeba vydat rozhodnutí o zadržení věci, nýbrž se pouze zákonem stanoveným postupem provede opatření o zadržení věci, které se následně oznámí osobě, jež měla věc v době jeho zadržení u sebe. V případě samotného zadržení věci se bude jednat o výjimku z obecného pravidla, neboť k tomuto postupu není třeba, aby bylo vydáno rozhodnutí.“

Uvedený názor nepřímo podporují též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 347/2019 - 38, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 3 As 255/2019 - 45, ze dne 27. 4. 2020, č. j. 2 As 269/2019 - 43, č. j. 2 As 225/2019 - 43 a č. j. 2 As 206/2019 - 53. V nich Nejvyšší správní soud potvrdil, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v zadržení věci podle § 121 zákona o hazardních hrách, není přípustná, avšak ne proto, že by byl napadený úkon rozhodnutím, ale z toho důvodu, že se proti němu lze bránit námitkami, o nichž (teprve) vydá příslušný orgán rozhodnutí, které lze následně napadnout žalobou podle § 65 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy v souladu s předchozí judikaturou i v nyní posuzované věci přisvědčil stěžovateli, že existovalo důvodné podezření, že žalobkyně b) provozuje technická herní zařízení v rozporu se zákonem. Krajský soud navíc pochybil tím, že zrušil i opatření o zadržení věci, přestože tento úkon není rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Dokazování listinami, které jako důkazy označila žalobkyně c), zdejší soud nepovažoval za nutné provádět, neboť by bylo v kontextu přijatých závěrů nadbytečné.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Pro úplnost je vhodné doplnit v souvislosti s argumentací žalobkyně c) uplatněnou ve vyjádření ke kasační stížnosti, že opatření o zadržení věci podle § 121 zákona o hazardních hrách nelze považovat za zásah do práva na ochranu obydlí. Takovým zásahem může být samotná kontrola v provozovně, při níž osoby pověřené dozorujícím orgánem vstupují do prostor, kterým svědčí ochrana čl. 8 Úmluvy (viz například rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. října 2014 ve věci Delta pekárny a. s. proti České republice, stížnost č. 97/11, body 77 a 78). V nynějším případě žalovaným uplatněné opatření se však netýká tohoto chráněného prostoru, nýbrž věcí, které jsou v něm umístěny. Nejde tedy o zásah do práva na ochranu obydlí, ale do práva vlastnického (čl. 11 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě), popřípadě též do práva podnikat (čl. 26 odst. 1 Listiny – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2020 č. j. 1 As 347/2019 - 38).

Nicméně k právě uvedenému Nejvyšší správní soud doplňuje, že jakkoliv se stěžovatel v kasační stížnosti s poukazem na existenci veřejného zájmu dovolává povinnosti provozovatelů hazardních her strpět vyšší regulaci ze strany státu a důslednější dozor, současně sám setrval (v žalobou napadeném rozhodnutí, v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti i v kasační stížnosti samotné) zdůrazňuje dočasnost onoho opatření spočívajícího v zadržení věcí. V té souvislosti vytýká krajskému soudu, že § 121 zákona o hazardních hrách „přiřkl téměř aspekt konečnosti“. To sice z napadeného rozsudku nevyplývá, přesto si současně nelze nepovšimnout, že v posuzované věci ona „dočasnost“ přijatého opatření (zasahujícího do vlastnických práv žalobců či do jejich práva na podnikání) přetrvávala od 15. 2. 2020 až do doby po podání kasační stížnosti (k čemuž došlo v srpnu 2020). Přitom v uvedené době (tj. půl roku po zadržení věcí), dle vyjádření žalobců k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, vůbec nebylo zahájeno řízení, v němž by se příslušný orgán meritorně zabýval posouzením, zda ze strany některého ze žalobců skutečně došlo k porušení zákona o hazardních hrách; to plyne z vyjádření žalobkyně c) k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je součástí soudního spisu. Uvedená, i stěžovatelem zdůrazňovaná, „dočasnost“ je tak v souzené věci, s ohledem na zmíněný zásah do ústavních práv žalobců, skutečností značně problematickou. Nyní uvedené je tak upozorněním, že by stěžovatel ve své činnosti ve vztahu ke kontrolovaným subjektům měl i uvedeným souvisejícím ústavněprávním aspektům věci věnovat pozornost. Ničeho to však nemění na závěrech, k nimž Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl.“

13. Uvedenými závěry je krajský soud v nynějším řízení ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.
14. Pro projednávanou věc je podstatný závěr vyslovený Nejvyšším správním soudem, že důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 ZHH je takové podezření, které správní orgán opravňuje k zahájení řízení nebo k provedení kontroly a které plyne z podkladů či poznatků, které měl v době zahájení řízení nebo provádění kontroly k dispozici. Nemusí přitom být postaveno najisto, že k porušení povinností stanovených zákonem o hazardních hrách nesporně došlo – prokázání porušení povinnosti a určení toho, kdo je za ně odpovědný, je předmětem následného řízení. Musí však existovat dostatečné vstupní indicie o protiprávním jednání, resp. míra pochybností musí být tak intenzivní, aby bylo pravděpodobné, že k porušení zákona došlo. Nejvyšší správní soud přitom výslovně v bodech 26 a 27 rozsudku č. j. 9 As 191/2020 - 76 ze dne 10. 12. 2020 uvedl, že odlišnost rozhodnutí evidovaných Ministerstvem financí v systému SDSL a rozhodnutí předložených provozovatelem technických herních zařízení [žalobcem b)] při kontrole představuje dostatečnou a konkrétní vstupní indicii pro vznik důvodného podezření Shodu s prvopisem potvrzuje

ve smyslu § 121 odst. 1 ZHH. Po správním orgánu totiž nelze požadovat, aby prováděl složité dokazování či

sbíral další podklady pro potvrzení svého podezření. Samotná existence dvou rozdílných znění změnových rozhodnutí tak mohla skýtat dostatečný skutkový základ pro důvodné podezření, že k porušení zákona o hazardních hrách došlo.

15. Z uvedených závěrů je jednoznačné, že námitka neexistence podmínky důvodného podezření podle § 121 odst. 1 ZHH je lichá.
16. Závěrem krajský soud k argumentaci žalobce stran dikce § 170 písm. d) INSZ konstatuje, že tato argumentace by byla příléhavá a dopadala by na projednávané věci za situace, kdyby Opatření žalovaného a následné napadené rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy Věci byly ještě součástí majetkové podstaty žalobce b). Jelikož však, jak vyplývá z obsahu spisu i z tvrzení účastníků, byly Věci v době Opatření (potažmo vydání napadených rozhodnutí) již ve vlastnictví žalobce c), ustanovení § 170 písm. d) INSZ se v projednávaných věcech neužije.

Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud s ohledem na uvedené skutečnosti žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci v řízení úspěšní nebyli a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Nepřípustná je taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

Ostrava 29. června 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu